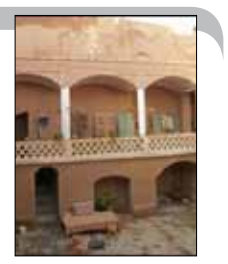

راهنمایان گردشگری ابنیه تاریخی را احیا می کنند

رئیس هیات‌مدیره کانون انجمن‌های صنفی راهنمایان گردشگری سراسر کشور از تشکیل تعاونی راهنمایان خبر داد و گفت: یکی از فعالیت‌های این تعاونی احیای ابنیه تاریخی است. به گزارش مهر، آرش نورآقایی گفت: شرکت تعاونی راهنمایان گردشگری با نام «کسرا» به همت جمعی از راهنمایان گردشگری با دریافت مجوز از اداره میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری استان تهران، در سازمان ثبت شرکت‌ها با عنوان شرکت تعاونی توزیعی (خدماتی) به شماره ۴۹۳۱۴۵ ثبت شده است. او هدف از تأسیس این شرکت تعاونی، سوق دادن سرمایه‌ها برای انجام فعالیت‌های اقتصادی گردشگری عنوان کرد و گفت: علاوه بر آن می خواهیم بعد از ده سال از این طریق راهنمایان گردشگری وارد فعالیت های اقتصادی شده و در ایام غیر پیک سفر اقدام به مرمت خانه‌های تاریخی کنند به این ترتیب می توانند گردشگران را نیز به این خانه‌ها ببرند. وی بیان کرد: سوم و چهارم تیر ماه در کاشان نشست روسای انجمن‌های گردشگری برگزار می‌شود.

کارشناسان طبع یادگاری نویسی ایرانیان را از گذشته تا امروز بررسی می کنند؛

یادگاری نویسی؛ وندالیسم یا عقده گشایی

گروه درنگ-زهرا داستانی: از تخت جمشید تا مجلس شورای اسلامی، از دیوار تا درخت، فرقی نمی کند کجا باشد، باید نامش در تاریخ ثبت شود. انسان میل به جاودانگی دارد. یکی کتابی می نویسد و می شود فردوسی. دیگری اثری از خود به یادگار می گذارد و می شود کمال الملک اما عده‌ای هم هستند که ستون‌های تخت جمشید، پایه های سی‌وسه‌پل و پل خواجو، دیوارهای میدان جهانی نقش جهان، ستون‌های کاخ آپادانا در شوش، در چوبی قلعه شوش و جداره‌های پیرچک‌چک یزد را برای ثبت خود در تاریخ انتخاب می‌کنند. اما دلیل آن چیست و آنهایی که بر پیکر باستانی ایران یادگاری می نگارند برای کارشناسان چه دلیلی دارند؟

یادگاری نویسی و یا نقاشی بر یادمان‌ها و دیوارهای تاریخی یک بیماری مزمن فرهنگی در ایران است. گرچه ایرانیان یکی از افتخارات خود را پیشینه تاریخی سرزمین کهن خود می‌دانند اما با اینحال برخی از افراد بدون توجه به هویت تاریخی و باستانی ایران و در تناقضی آشکار با این روحیه، آثار تاریخی را تخته‌سیاه یادگاری‌نویسی خود می‌بینند و نام، تاریخ حضور و حتی جملاتی که به ذهن‌شان می‌آید را روی بناهای تاریخی حک می‌کنند. یادگار نویسی اما در ایران به آثار باستانی و مکان های عمومی ختم نمی شود. مجلس شورای اسلامی که یکی از رسمی ترین و مهمترین مراکز قانون گذاری در کشور محسوب می شود نیز از گزند این یادگار نویس‌ها در امان نمانده و به لطف مهمانانی که هر روز مذاکرات مجلس را از نزدیک دنبال می کنند پر از یادگاری شده است. اما از سوی دیگر مهمترین مراکز آموزشی و فرهنگ سازی کشور یعنی مدارس و دانشگاه‌ها نیز با این چالش روبرو هستند و این ضعف آموزش ما برای گسترش فرهنگ در کشور را نشان می‌دهد. ایران بیش از یک میلیون آثار تاریخی ارزشمند دارد که نگهداری از آن به تنهایی ممکن نیست. گرچه آماری از میزان هزینه ترمیم و پاکسازی ابنیه تاریخی و اماکن عمومی ایران در دست نیست اما به گفته شهرام امیری، کارشناس میراث فرهنگی حدود ۱۰۰میلیون تومان تنها در سال ۹۲ صرف پاکسازی سی و سه پل اصفهان از یادگاری ها و دست نوشته های رهگذران شده است.

یادگار ایرانی‌ها در دبی

یادگاری نویسی برای ایرانیان به یک عادت تبدیل شده و هیچ فرقی ندارد که کجای دنیا یادی از خود به جای بگذارند حتی اگر این دیوارها، دیواری در شهر دبی باشد. خاطرات بسیاری از یادگاری نویسی ایرانی ها بر آثار تاریخی توسط گردشگران خارجی نقل شده اما احد کسی است که خود از این رسم ایرانی شکایت دارد و می گوید: به شهر دوبی رفته بودم و در حال بازدید از مکان های دیدنی این شهر بر روی دیوار یکی از خانه های تاریخی در دبی نوشته ای را به زبان فارسی دیدم. بسیار شرمسار شدم از اینکه چرا هموطنان من حتی به آثار ملی کشورهای دیگر تجاوز می کنند و از اهمیت این آثار تاریخی ناآگاهند.

ما ایرانیان نیازمند توجهیم؟!

یادگاری نویسی شاید در گروه تخلیه احساسات درونی و ضمیر ناخودآگاه انسان باشد و شاید یک روان شناس بتواند به چرایی انجام این کار پاسخ دهد.

دکتر مریم پوررحیمی، روانشناس و مدرس دانشگاه در این رابطه به «ابتکار» گفت: مطمئنا وقتی ما در مورد پدیده یادگار نویسی صحبت می کنیم عوامل متعددی می تواند در بروز آن نقش داشته باشند. عوامل فردی مانند احساس عدم تعلق به ابنیه تاریخی و فرهنگی، خود خواهی و جلب توجه در این موارد تاثیر گذار هستند.

او ادامه داد: مطمئنا فردی که نمی تواند نیاز به تایید شدن خود را از سوی دیگران برآورده سازد دچار ناکامی و یاس شده و خود به جای اطرافیان بی توجه قرار می گیرد و درصدد برمی آید تا این نیاز را در خود تامین کند که این مساله احساس خودخواهی و خودپرستی و نیاز به توجه را در آنها به شکل ناخودآگاه تامین می کند. پوررحیمی گفت: زمانی فرد دچار از خود بیگانگی است، در نتیجه خود را ملزم به رعایت بسیاری از ارزش ها و هنجارهای اجتماعی نمی داند و درصدد زیرپاگذاشتن و هنجارشکنی بر می آید که یادگاری نویسی روی بناهای تاریخی هم یکی از مصادیق آن است.

این روانشناس بیان کرد: گاهی اوقات هم وقتی در مورد دلایل شکل گیری این رفتار تفکر می کنیم می بینیم که هیجان طلبی افراد آنها را سوق می دهد که چنین آثاری را به وجود بیاورند بنابراین اگر فرصت تخلیه هیجانی برای آنها فراهم نشود دست به انجام اعمالی خواهند زد که با سن یا موقعیت اجتماعی آنها سنخیتی ندارد. او یادگار نویسی را ناشی از همرنگی افراد با جماعت دانست و گفت: افرادی که دچار اختلالات رفتاری هستند با دیدن یادگار نویسی افراد دیگر تهییج شده و خود نیز مبادرت به انجام آن می کنند. خیلی از مواقع هم افرادی که دست به انجام این کار می زنند فاقد احساس مالکیت نسبت به ابنیه تاریخی هستند و این دسته از افراد به دلیل نداشتن آموزش لازم در درون خانواده در مواجهه با آثار، یادگار نویسی های خودشان را جزیی از آن اثر قرار می‌دهند و با کاهش تنش و هیجان درونی خودشان ،در واقع خود شان را جزء آن اثر ثبت و امضا می‌کند و میل به مورد توجه قرار گرفتن خود را از این طریق ارضا می کنند.

یادگارنویسی از وندالیسم تا بروز خویشتن

برخی می گویند یادگارنویسی ریشه در وندالیسم؛ پدیده تخریب گرایی اماکن عمومی دارد که در همه جوامع، کم و بیش دیده می شود. نوشتن روی صندلی های اتوبوس یا پاره کردن آنها نمونه ای از وندالیسم است، اما بدترین نوع وندالیسم که در مواقعی آسیب های ناشی از آن جبران ناپذیر خواهد بود، نوشتن و کنده کاری روی بدنه آثار تاریخی است که ناشی از ضعف فرهنگی یک جامعه است و متاسفانه در کشور ما زیاد مشاهده می شود. وندالسیم به معنای تخریب کنترل‌نشده اشیاء و آثار فرهنگی باارزش یا اموال عمومی است که یک ناهنجاری اجتماعی به حساب می‌آید و کارشناسان دلایل متعددی را برای آن عنوان می کنند. وندالیسم را در زمره انحرافات و بزه‌کاری‌های جوامع جدید دسته‌بندی می کنند و آن را عکس‌العملی خصمانه و واکنشی کینه‌توزانه نسبت به برخی از فشارها، تحمیلات، ناملایمات، اجحاف‌ها و شکست‌ها تحلیل می‌کنند. اما آیا یادگارنویسی ایرانیان نوعی وندالیسم است؟

نادر صادقیان، جامعه شناس و پژوهشگر فرهنگی در گفت و گو با روزنامه «ابتکار» معتقد است که یادگارنویسی شاید در ظاهر نوعی وندالیسم باشد اما در باطن غرض افراد از یادگاری نویسی نوعی اعتراض محسوب نمی شود.

صادقیان بیان کرد:یادگاری نویسی ریشه در نا خودآگاه انسان و تربیت او دارد و تحیل روان شناسی فردی و شخصیت نتیجه می دهد چرا که اگر کسی شعور سیاسی و مدنی داشته باشد دیوارهای تخت جمشید را برای نمایش مقاومت مدنی خود انتخاب نمی کند.

او با بیان اینکه یادگاری نویسی را نمی توان وندالیسم نام نهاد، گفت: چون غرض و نیت افراد از یادگاری نویسی مبارزه مدنی، قیام یا اعتراض نیست. این دو را باید از هم تفکیک کرد.

این پژوهشگر فرهنگی با بیان اینکه یادگاری نویسی در ایران ریشه در تحقق خاص یا تحقق خویشتن دارد، گفت: در جوامعی که فردیت در آن ضعیف است و فرد از کودکی مجال معرفی و اثبات خود را ندارد، هویت افراد اغلب سرکوب شده و نتوانسته است بروز و ظهور پیدا کند، در نتیجه در ناخودآگاه فرد وجود دارد که خود را به گونه ای به جامعه معرفی و عرضه کنند. زمانی که کانال های تحقق طبیعی این امر از ابتدای شکل گیری شخصیت افراد وجود نداشته باشد، تبدیل به عقده ها و انرژی هایی می شود که در ناخودآگاه افراد باقی می ماند و به شیوه‌های مختلف همچون یادگاری نویسی بر روی دیوار بروز و ظهور پیدا می کند.

او ادامه داد: یادگاری نویسی نوعی خواست تحقق خویشتن است که به صورت تخریبی در جامعه ظهور می کند و در جوامعی که فردیت در آن سرکوب نمی شود این نوع ناهجاری ها کمتر دیده می شود.

صادقیان با بیان اینکه آموزش و سطح فهم و درک توده ها و عام مردم از آثار تاریخی و مکان های ملی پایین است، گفت: البته با تلاش‌های مسئولین در جهت آموزش و فرهنگسازی، وضعیت کنونی کشور از ۴۰ سال پیش بهتر شده است.

او با اشاره به نقش رسانه ها در گسترش فرهنگ و اهمیت به آثار باستانی گفت: این وضعیت با تلاش رسانه ها بهتر از سال های گذشته است اما در مناطق محروم تر این مشکل همچنان باقی است. بنابراین این موضوع رابطه مستقیمی با وضعیت سواد، ضعف تربیتی و ضعف آموزش دارد.

این جامعه شناس بیان کرد: یادگاری نویسی متغیری است که خود تابع متغیرهای دیگری چون طبقه اجتماعی، آموزش و فرهنگ، اجتماع ، فقر و رفاه است.

وجود انواع کلوپ‌ها، سازمان های غیر دولتی و تشکل ها و کانون برای ظهور و بروز شخصیت فرد می‌تواند در نمایش فردیت افراد موثر باشد.

نصب سازه حفاظتی دو درگاه کاخ اختصاصی کوروش

با همکاری هیات مشترکی از کارشناسان مرمت ایران و مرکز عالی حفاظت و مرمت رم، سازه حفاظتی روی ورودی و دو درگاه کاخ اختصاصی کوروش در پاسارگاد تا پاییز امسال نصب می‌شود.

به گزارش ایسنا، مدیر پایگاه میراث جهانی پاسارگاد گفت: در سومین فصل مشترک همکاری هیات مرمت ایران و ایتالیا، سقف پوششی دو درگاه کاخ اختصاصی کوروش که دارای نقوش برجسته هخامنشی هستند، با استفاده از تکنولوژی‌های جدید بازطراحی و نصب می‌شود. حمید فدایی افزود: در قالب تفاهم‌نامه‌ای که میان معاونت میراث فرهنگی با موسسه و مرکز عالی حفاظت و مرمت رم منعقد شده، قرار است پس از مرمت‌هایی که در کف کاخ اختصاصی کوروش انجام شد، سقف‌های حفاظتی که هم اکنون روی دو درگاه دارای نقش برجسته قرار گرفته‌اند، توسط هیات ایتالیایی بازطراحی و در پاییز امسال نصب شوند. او با اشاره به اهمیت نقوش برجسته‌ای روی درگاه‌های کاخ اختصاصی کوروش در پاسارگاد، ادامه داد: پیشتر یک سقف اضطراری روی درگاه‌ها نصب شده بود، اما درحال حاضر با همکاری هیات مرمت ایتالیایی قرار است این سقف برداشته و پوششی مدرن‌تر و بزرگ‌تر روی این دو درگاه قرار بگیرد.

به گفته مدیر پایگاه میراث جهانی پاسارگاد، این سازه جدید که توسط ایتالیایی‌ها ساخته می‌شود، نه تنها درگاه و نقوش برجسته‌ها را در مقابل نزولات جوی محفوظ نگه می‌دارد که نقوش را از آسیب‌های احتمالی و اشعه نور خورشید نیز دور نگه می‌دارد. این درحالی است که سازه جدید به دلیل داشتن پوشش پلی‌کربنات کمک می‌کند تا بخشی از انرژی خورشیدی جذب شود و شب‌ها یک نورپردازی خفیفی در این بخش از محوطه ایجاد شود. او افزود: بخش عمده‌ای از اعتبار انجام این عملیات‌های مشترک مرمتی و حفاظتی در مجموعه جهانی پاسارگاد به ویژه حفاظت و مرمت درگاه‌های کاخ اختصاصی کوروش از سوی گروه ایتالیایی تامین می‌شود، ضمن اینکه ما نیز برای اجرای همکاری‌ها اعتبار مناسبی را اختصاص داده‌ایم. مدیر پایگاه میراث جهانی پاسارگاد گفت: در حال حاضر پروژه ساخت سازه و مراحل طراحی سقف روی درگاه‌های کاخ اختصاصی پاسارگاد انجام شده است. امیدواریم در فصل بعدی همکاری هیات مشترک ایران و ایتالیا، سازه جدید نصب شود و به بهره‌برداری برسد.

«آب» که دعوای حقوقی سرش نمی‌شود!

یکی دو روز است یک عکس در صفحه‌های مجازی اجتماعی دست به دست می‌شود، عکسی از یک خانه نفیس و ارزشمند در تهران که پیش از این هم قصه درازی را برای زنده ماندن پشت سر گذاشته و حالا این‌بار و براساس این عکس‌ها، انگار یک فردی که هویت‌اش معلوم نیست، کمر به قتل‌اش بسته است، اما نمی‌داند «آب» که دعوای حقوقی سرش نمی‌شود!

به گزارش ایسنا، حدود ۲۹ سال پیش خانه «نصیرالدوله» را که به زباله‌دانی ساکنان بن‌بست مدرس در خیابان میرزا محمود وزیر تبدیل شده بود، اشتباها و به جای خانه‌ی «مدرس» ثبت ملی کردند، خانه‌ای با دو هزار متر مربع مساحت و باقی‌مانده از دوره‌ی فتحعلی‌شاه قاجار که در زمان آغاز کار برای مرمت و قدری سروسامان دادن چیزی حدود ۴۰۰ تن خاک که از تخریب بنا و زباله‌های مردم در آن انباشته شده بود، از آن خارج کردند،خانه‌ای که براساس اظهارنظرهای کارشناسان میراث فرهنگی از نظر معماری و عناصر یک خانه‌ی قدیمی ایرانی، یکی از کامل‌ترین خانه‌های تهران است و باید پس از مرمت به‌عنوان موزه‌ی معماری با کاربری فرهنگی استفاده شود، اما ...

هر چنداین خانه از زمان تخلیه‌ی آوارهای قاجاری‌اش تا امروز، در کنار مرمت‌های اضطراری‌اش، بر سر مالکیت مجادله‌های حقوقی زیادی به چشم دیده، اما احتمالا تا امروز موجودی که قصد نابودی‌اش را داشته، درک نکرده بود و حالا چند روزی است با او در یک خانه به سرمی‌برد.

روش قدیمی آب بستن به پای دیوارهای خانه و پی‌بست بنا این روزها قوی‌تر از هر لودر و ماشین کوکی دیگری کمر به نابودی«خانه نصیرالدوله» کرده است. گواه این ادعا نیز عباس تقی خانی، کارشناس مرمت دفتر تسهیل‌گری اودلاجان است. او در این زمینه به خبرنگار ایسنا می‌گوید: از یک هفته گذشته هر زمان که از لای درز در کالسکه‌رو به خانه نگاه می‌کنم این آب را می‌بینم و تقریبا هر روز نیز میزان این آب بیشتر می‌شود.

به نظر می‌رسد تخریب خاموش «خانه نصیرالدوله بدر» با به آب بستن به این بنای نفیس و قاجاری آغاز شده است، اما چه کسی و چرا این کار را انجام می‌دهد؟

حمیدرضا حسینی، خبرنگار و پژوهشگر حوزه تاریخ در این زمینه گفته است: این خانه در اوایل دهه ۱۳۸۰ بالاخره توسط سازمان میراث فرهنگی به مبلغ یک میلیارد و ۱۵۰ میلیون تومان خریداری شد، این در حالی بود که این مبلغ از سوی سازمان مدیریت و برنامه ریزی برای خرید خانه مدرس تخصیص داده شده بود، از سوی دیگر چون خانه نصیرالدوله در رهن بانک کشاورزی بود، دادگاه اسناد مالکیت سازمان میراث فرهنگی را باطل اعلام کرد.

او ادامه می دهد: از مدتی پیش کپی یک حکم روی دیوار و در ورودی خانه نصیرالدوله نصب شده است. بر این اساس بانک کشاورزی شکایتی را از دو خوانده و سازمان میراث فرهنگی در شعبه ۳۰ دادگاه عمومی حقوقی تهران مطرح کرد و با استناد به این‌که خانه مذکور در زمان فروش در رهن بانک کشاورزی بوده و مالک بدون اجازه این بانک، حق تصرف یا انتقال آن به دیگری را نداشته، خواهان بازگشت به وضع سابق شده است.

او می‌گوید: باتوجه به دادنامه‌ای که در تاریخ بیست دی ماه ۱۳۹۰ صادر شده، شعبه رسیدگی کننده، سند قطعی مالکیت سازمان میراث فرهنگی بر خانه تاریخی نصیرالدوله را باطل کرده و شخص دیگر به عنوان مالک این خانه به رسمیت شناخته است. بنابراین سازمان میراث فرهنگی، علاوه بر پرداخت بیش از یک میلیارد تومان برای خرید این خانه در ۱۰ سال گذشته، حدود ۵۰۰ میلیون تومان نیز در طول چند سال گذشته برای مرمت اضطراری این بنا هزینه کرد.

براساس دیده‌های خبرنگار ایسنا در روز جمعه (۲۸ خرداد) از در ورودی خانه نصیرالدوله و ساختمان‌های اطراف آن، البته از مدتی پیش با حذف کپی حکم شکایت بانک کشاورزی، حالا کپی نامه‌ای از اداره کل میراث فرهنگی و گردشگری استان تهران روی در ورودی و حتی تابلوی سازمان معرفی زیباسازی خودنمائی می‌کند، اطلاعیه‌ای که روی آن نوشته است؛ «این ملک یک اثر ثبتی و تحت نظارت سازمان میراث فرهنگی است و با توجه به طرح دعوی قانونی در مراجع قضائی هر گونه دخل و تصرف، ورود یا نصب هر گونه اعلامیه و برگه مستوجب پیگرد قانونی از مراجع ذی‌صلاح خواهد بود. (اداره کل میراث فرهنگی، صنایع‌دستی و گردشگری استان تهران)»

توضیحاتی درباره قطع درختان خیابان ولیعصر(عج)

«ما کمیسیون ماده ۷ را اجرا کردیم، زیرا درختانی که قطع شدند خشک بوده یا متاسفانه دچار آفت شده بودند. طبق مصوبه کمیسیون ماده ۷ نسبت به حذف آنها اقدام شد، زیرا در شب‌های پیش از آن هم یکی از درختان سقوط کرده بود.»

به گزارش ایسنا، نصرالله آبادیان، شهردار منطقه ۱۱، درباره هفت درختی که ۲۴ خردادماه پایین‌تر از چهارراه ولیعصر (عج) قطع شده بودند، بیان کرد: با توجه به آفت برخی از درختان و به دلیل اینکه ممکن بود سقوط درختان جان همشهریان تهرانی را تهدید کند، نسبت به قطع این درختان اقدام شد. او افزود: این درختان حدود ۴ سال پیش خشک شده بودند و بعد از آنکه روال قانونی طی شد، نسبت به قطع آنها اقدام شد. متاسفانه ۴۸ ساعت پیش از قطع آنها به دلیل عدم ایستایی، درختان در حال سقوط بودند که تصمیم گرفته شد، اقدامات لازم در این زمینه صورت بگیرد.

شهردار منطقه ۱۱ درباره اینکه چرا شهرداری شبانه تصمیم به قطع این درختان گرفته شده است، اظهار کرد: چون در روز حجم ترافیکی زیاد است و ممکن است موجب آسیب به عابر پیاده و وسایل نقلیه شود به همین دلیل بسیاری از عملیات شهرداری در شب اتفاق می‌افتد. آبادیان ادامه داد: شهرداری هر ساله در امتداد خیابان ولیعصر درختان چناری کشت می‌کند. شهرداری ۴۳ درخت را جایگزین هفت درخت قطع شده کرده است. او همچنین درباره اینکه چه تعداد از درختان چنار ولیعصر باقی مانده‌اند، گفت: مسافت میدان راه آهن تا میدان تجریش ۱۸ کیلومتر است که به ازای هر دو متر یک درخت چنار و نزدیک به ۱۸ هزار درخت در این مسافت کاشت شده بوده است اما با ایجاد تقاطع‌ها در حال حاضر نزدیک به ۱۵ هزار درخت چنار همچنان موجود است. شهردار منطقه ۱۱ گفت: شهرداری تهران هر ساله به نمایندگی سازمان پارک‌ها و زیر نظر هیات علمی دانشگاهی بحث‌های آفت شناسی و کشت دوباره متناسب با نیاز گذر ولیعصر را انجام می‌دهد. با توجه به حساسیت موجود، شهرداری متوجه شده که شهروندان از این درختان به عنوان میراث معنوی و طبیعی یاد می‌کنند، بنابراین هیات علمی در سازمان پارک‌ها مستقر کرده است تا این موضوع را مانیتور کنند و با توجه به نیاز، تصمیمات لازم اتخاذ شود.

درختان خیابان ولیعصر (عج) به واسطه قدمت ۱۰۰ ساله‌شان در فهرست ثبت ملی قرار گرفته‌اند و این خیابان به عنوان بلندترین خیابان خاورمیانه مشهور است.

اخبار

حفاری‌های غیرمجاز، تپه‌های باستانی را به مخاطره می‌اندازد

یک کارشناس باستان‌شناسی با اشاره به تپه‌های باستانی که در معرض خطر قرار دارند، گفت: افرادی که در کنار این تپه‌ها زندگی می‌کنند با شخم زدن‌های غیرمجاز برای کشاورزی و یا حفاری‌های غیرمجاز برای یافتن اشیای قیمتی، نه‌تنها تپه‌ها را به مخاطره می‌اندازند، بلکه سبب می‌شوند تا اطلاعات و لایه‌های تاریخی و باستانی تپه‌ها نیز به هم بریزد.

به گزارش ایسنا، فریبا محمدی با اشاره به اینکه به مکان مطالعه آثار باستانی سایت باستانی گفته می‌شود، گفت: این سایت‌ها به دو دسته‌ی تپه و محوطه تقسیم‌بندی می‌شوند و در این میان تپه‌ها به‌صورت منفرد و سایت‌ها که منطقه‌ی وسیعی را شامل می‌شوند، به‌صورت گسترده بررسی خواهند شد. این کارشناس باستان‌شناسی با بیان اینکه معمولاً سفال‌ها در سطح و عرض سایت‌های باستانی به‌وفور یافت می‌شوند، تصریح کرد: پارچه، مواد فلزی، اشیای چوبی و یا به‌هرحال جنسی غیر از سفال، به‌مرور زمان از بین می‌رود، اما سفال چون جنسی از خاک دارد درگذشت زمان از بین نخواهد رفت. او گفت: سفال‌های به‌دست‌آمده از سایت‌های باستانی به دسته‌ی ارزشی مطالعاتی و موزه‌ای دسته‌بندی می‌شوند که در بحث مطالعاتی به تعیین قدمت سایت باستانی بر اساس سفال‌ها پرداخته می‌شود. محمدی فرهنگ‌سازی برای کودکان درزمینه‌ی باستان‌شناسی را بسیار مفید و مؤثر خواند و ادامه داد: اگر کودکان از همان دوران طفولیت آموزش ببینند که اشیای موجود در تپه‌ها درواقع گذشته‌ی تاریخی و فرهنگی ما را بازگو می‌کند و همچنین اگر فروش آن‌ها امری مذموم شمرده شود، آنگاه می‌توان امیدوار بود که در آینده قاچاق عتیقه به‌شدت کاهش یابد. او با اشاره به اینکه این لایه‌ها در دوران تاریخی و به‌مرور شکل‌گرفته است، خاطرنشان کرد: در صورت تخریب این لایه‌ها، قطعاً اطلاعات نیز از بین خواهد رفت و باستان شناسان به‌سختی می‌توانند دریابند که در چه تاریخ و دورانی این سکونت‌ها شکل‌گرفته است. محمدی با اشاره به بازار کار رشته باستان‌شناسی افزود: قطعاً بهتر است که دانش آموزان در رشته‌ای تحصیل کنند که قصد دارند در آینده در آن رشته موردنظر در دانشگاه ادامه تحصیل دهند، اما علی‌رغم تمام دغدغه‌هایی که برای رشته‌ها وجود دارد، علاقه حرف نخست را می‌زند.این کارشناس باستان‌شناسی با بیان اینکه افراد زیادی وجود دارند که در این اوضاع بدِ کاری با پیشرفت‌های خود این مشکل را از سر راه برداشته‌اند، تصریح کرد: باستان‌شناسی همچون دیگر رشته‌ها بازار کار فعالی ندارد، اما توصیه می‌شود برای آن دسته از افرادی که علاقه بسیاری به این رشته دارند، وارد رشته باستان‌شناسی شوند. او گفت: اگر دانشجو علاقه‌مند به این رشته نباشد نه‌تنها نمی‌تواند بهره‌ی لازم را از رشته باستان‌شناسی ببرد، بلکه به سبب شرایط محیط کار و دوری از خانواده حتماً اذیت نیز خواهد شد. محمدی با بیان اینکه اکثر حفاری‌های سایت‌ها و قلعه‌ها در خارج از شهر، مناطق و محدوده‌های بیابانی است، ادامه داد: باستان شناسان برای کشف اشیاء باستانی و دوره‌های تاریخی باید مدت‌زمان زیادی را از محل زندگی و خانواده خود دور باشند. این کارشناس باستان‌شناسی گفت: فارغ‌التحصیلان رشته‌ی باستان‌شناسی می‌توانند در ادارات میراث فرهنگی کشور مشغول به کار شوند، همچنین می‌توانند در حفاری‌های باستان‌شناسی که به‌صورت پروژه‌ای در کشور صورت می‌گیرد نیز شرکت کنند.

فصل دوم کاوش در تپه‌های شرق ایران پایان یافت

مسئول حوزه پژوهش و مطالعات اداره کل میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری خراسان جنوبی گفت: فصل دوم کاوش باستان شناسی در تپه‌های تخچرآباد بیرجند پایان یافت.

به گزارش روابط عمومی میراث فرهنگی خراسان جنوبی، سید احمد برآبادی گفت: هدف اصلی از کاوش فصل دوم شناسایی پلان بیرونی بنا بود، به همین دلیل کاوش در بخش بیرونی دیوار و فقط با برداشتن شن‌های دست ریز بیرون بنا انجام گرفت که به این ترتیب حدود نیمی از پلان بیرونی بنا شامل دیواری خشتی که به سه برج به آن الحاق شده بدست آمد. او افزود: همچنین در این فصل مشخص شد در دوره اشکانی از بخش بالایی تپه با اضافه کردن ساختارهای کوچک و محدود خشتی با دیگر از تپه تخچرآباد استفاده کرده‌اند. مسئول حوزه پژوهش اداره کل میراث فرهنگی خراسان جنوبی گفت: پرشدگی بنای باستانی تخچرآباد بیرجند، فقط چهار نمونه مشابه، آن هم در غرب ایران دارد که نزدیک‌ترین آن‌ها به تپه تخچرآباد محوطه هایی در نزدیکی قم است. او بیان کرد: تمام نمونه‌های پیشین به اواخر دوره ماد و اوایل دوره هخامنشی تاریخ‌گذاری می‌شوند و شباهت‌های سفالی و همچنین آزمایش‌های انجام شده بر هم زمانی بنای باستانی تپه تخچرآباد با محوطه‌های مذکور صحه می‌گذارد. برآبادی گفت: صرف هزینه مالی و زمانی، برای پرکردن چنین بناهایی سبب شده پژوهشگران متفق القول به کاربری آیینی-مذهبی چنین بناهایی تاکید کنند و از چنین دیدگاهی پرکردن بناها به خاطر حفظ حرمت و قداست آنها بوده است. او گفت: کشف بنایی با چنین ویژگی‌هایی در شرق ایران و نزدیک به شهر بیرجند با بیش از ۱۵۰۰ کیلومتر فاصله با نمونه های غرب ایران بسیار شگفت انگیزو حائز اهمیت فراوان بوده و می‌تواند نشانگر اهمیت منطقه خراسان جنوبی در دوران ماد و هخامنشی باشد. به گفته مسئول حوزه پژوهش و مطالعات اداره کل میراث فرهنگی خراسان جنوبی، قدمت این تپه به حدود ۲۶۰۰ سال پیش بر می‌گردد. برآبادی ادامه داد: فصل نخست کاوش تپه تخچرآباد در سال ۱۳۸۸ و به طور محدود انجام شد که منجر به شناسایی یک بنای خشتی گردید که کاملا با لایه‌های متناوب سنگ و خشت به طور آگاهانه پرشده و سپس به منظور پوشیده شدن بنا از انظار بنا را با شن پوشانده‌اند. او گفت: تپه تخچرآباد تپه کوچکی در ۲۵ کیلومتری شمال شرق بیرجند است که حدود ۴۵ متر قطر و چهار متر ارتفاع دارد و در سال ۱۳۸۰ به شماره ۵۱۳۵ در فهرست آثار ملی ثبت شد.

پنج بنای تاریخی تهران امسال مرمت می شوند

معاون میراث فرهنگی استان تهران از مرمت و بازسازی پنج بنای تاریخی تهران در مناطق ۱۱ و ۱۲ خبر داد و گفت: بنای مسجد حاج رجبعلی، خانه نصیر الدوله (آصفی)، چهار سوق چوبی، تیمچه اکبری و ارسی چوبی خانه امام جمعه امسال مرمت و بازسازی می شود.

به گزارش ایرنا، سپیده سیروس نیا گفت: مرمت پنج بنای دوران قاجار در دستور کار میراث فرهنگی استان تهران قرار دارد که عملیات بازسازی برخی از چندی پیش آغاز شده و مرمت تیمچه اکبری، چهار سوق و خانه امام جمعه هفته آینده انجام می شود. معاون میراث فرهنگی استان تهران با بیان اینکه بودجه مرمت این آثار مشخص نشده است، گفت: خانه نصیر الدوله ۳۰ الی ۴۰میلیارد ریال اعتبار دارد و امیدواریم با تخصیص اعتبارات نیز ارسی جنوب و گوش بر خانه امام جمعه امسال مرمت شود. سیروس نیا همچنین از انتشار خبری مبنی براینکه خانه تاریخی نصیرالدوله به شیوه قدیمی آب بستن زیر پی در حال تخریب است گفت: شیطنتی توسط یکی از ملکان این خانه تاریخی رخ داد که پرونده این موضوع توسط میراث استان تهران درحال پیگیری است. او گفت: ملک در گذشته توسط بانک کشاورزی خریداری شد که گویا دلیل این اقدام پرداخت نشدن بدهی بانک به مالک این بنا است. سیروس نیا با بیان اینکه پرونده این بنا توسط مشاور حقوقی میراث فرهنگی استان تهران در حال پیگیری است، گفت: این بنای قاجاری در سال ۸۲ توسط میراث فرهنگی خریداری شدکه با شماره ۱۰۸۴۷ در فهرست آثار ملی نیز به ثبت رسید.

مفقودی

مادر سند سواری پراید مدل ۱۳۷۷ رنگ سفید روغنی به شماره موتور ۰۰۰۷۰۵۵۳ به شماره شاسی S14422771447۲۰ به شماره پلاک ۴۹-۷۵۱ص۵۹ وشماره پلاک قبلی ۱۱تهران-۱۳۳ط۶۲ به نام یوسف مسعودی کوشک مفقود واز درجه اعتبار ساقط میباشد.